Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 19. októbra 2016 [1]

Vec C-60/15 P

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH
proti

Európskej komisii

„Odvolanie — Prístup k informáciám o životnom prostredí — Aarhuský dohovor — Článok 4 ods. 4 písm. a) — Dôvody zamietnutia prístupu — Dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci — Nariadenie (ES) č. 1367/2006 — Článok 6 ods. 1 — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Článok 4 ods. 3 a 5 — Ochrana rozhodovacieho procesu inštitúcie — Námietka členského štátu — Informácie o zariadeniach dotknutých postupom prideľovania emisných kvót skleníkových plynov — Čiastočné odmietnutie prístupu“

Úvod

1. Prejednávaným odvolaním sa spoločnosť Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 11. decembra 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisia (T-476/12, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2014:1059), ktorým tento súd zamietol jej žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie zo 17. januára 2013 (GestDem 3273/2012) o čiastočnom zamietnutí žiadosti o prístup k dokumentu, ktorý Spolková republika Nemecko predložila Komisii v rámci postupu prideľovania emisných kvót skleníkových plynov uvedeného v článku 10a smernice 2003/87/ES [2] (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

2. Právna problematika nastolená týmto odvolaním si vyžaduje, aby sa Súdny dvor zaoberal zásadou reštriktívneho výkladu dôvodov odmietnutia prístupu k informáciám o životnom prostredí [3], uvedenou v článku 6 ods. 1 nariadenia (ES) č. 1367/2006 [4], a súčasne vyložil dôvod odmietnutia týkajúci sa dôvernosti v konaní orgánu verejnej moci, uvedený v článku 4 ods. 4 písm. a) Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“) [5].

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, 2003, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631).

3 — Podotýkam, že táto problematika bola nastolená, okrem iného, aj vo veci ClientEarth/Komisia (C-57/16 P), ktorú prejednáva Súdny dvor.

4 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 264, 2006, s. 13).

5 — Tento dohovor bol podpísaný v Aarhuse (Dánsko) 25. júna 1998 a schválený v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (Ú. v. EÚ L 124, 2005, s. 1).

Právny rámec

3. Článok 4 Aarhuského dohovoru stanovuje:

„1. Každá Strana zabezpečí, že orgány verejnej moci v rozsahu tohto článku a v rámci vnútroštátnych právnych predpisov sprístupnia verejnosti na základe žiadosti informácie o životnom prostredí…:

a) bez toho, aby musel byť uvedený záujem;

…

4. Žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak by jej zverejnenie nepriaznivo ovplyvnilo:

a) dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci, ak je táto dôvernosť upravená vnútroštátnym právom;

…

Spomenuté dôvody pre zamietnutie budú vykladané reštriktívne berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži, a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia.

…“

4. Článok 4 nariadenia (ES) č. 1049/2001 [6] s názvom „Výnimky“ v odsekoch 3 a 5 stanovuje:

„3. Prístup k dokumentu, ktorý orgán vypracoval pre vnútornú potrebu alebo ktorý orgán obdržal, vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol, bude odmietnutý v prípade, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

…

5. Členský štát môže požiadať orgán, aby nezverejnil dokument pochádzajúci z daného členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu.“

5. Článok 6 nariadenia č. 1367/2006 s názvom „Uplatňovanie výnimiek na žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí“ v odseku 1 stanovuje:

„Pokiaľ ide o článok 4 ods. 2 prvú a tretiu zarážku [nariadenia č. 1049/2001], s výnimkou vyšetrovaní, najmä tých, ktoré sa týkajú možného porušenia práva [Únie], sa ukazuje, že ak sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia, existuje prevažujúci verejný záujem o zverejnenie. Pokiaľ ide o iné výnimky ustanovené v článku 4 [nariadenia č. 1049/2001], dôvody zamietnutia sa vykladajú reštriktívne, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie a skutočnosť, že požadované informácie sa týkajú emisií do životného prostredia.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

6. Okolnosti predchádzajúce sporu, ako vyplývajú z napadnutého rozsudku, možno opísať takto.

6 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

7. Saint-Gobain Glass Deutschland je spoločnosť pôsobiaca na celosvetovom trhu so sklom, ktorá prevádzkuje zariadenia patriace do pôsobnosti smernice 2003/87.

8. Odvolateľka listom z 3. júla 2012 požiadala Európsku komisiu o zverejnenie dokumentu predloženého Spolkovou republikou Nemecko v rámci postupu bezodplatného prideľovania emisných kvót uvedeného v článku 10a smernice 2003/87. Tento dokument obsahuje informácie o určitých zariadeniach odvolateľky nachádzajúcich sa na nemeckom území, najmä údajov o „nainštalovaných počiatočných kapacitách“ a predbežnom počte emisných kvót pridelených na obdobie od roku 2013 do roku 2020.

9. Po zamietnutí svojej pôvodnej žiadosti odvolateľka listom zo 7. augusta 2012 zaslala opakovanú žiadosť o prístup k dokumentom.

10. Niektoré z dotknutých informácií zverejnili nemecké orgány.

11. Komisia sporným rozhodnutím čiastočne sprístupnila požadované informácie, čiže informácie zverejnené nemeckými orgánmi, ako aj niektoré ďalšie, nepodstatné informácie, a zamietla prístup k zostávajúcej časti uvedených informácií.

12. Po prvé Komisia založila svoje zamietavé rozhodnutie na článku 4 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 1049/2001, keďže sa domnievala, že úplné zverejnenie požadovaných informácií by vážne narušilo rozhodovací proces, ktorý ešte stále prebiehal a v tom čase sa týkal takmer 12 000 zariadení v 27 členských štátoch. Podľa názoru Komisie by úplné zverejnenie uvedených informácií umožnilo verejnosti, a najmä dotknutým podnikom, položiť otázky alebo vzniesť výhrady voči informáciám poskytnutým členskými štátmi, čo by mohlo spôsobiť zásahy do rozhodovacieho procesu tak na úrovni Komisie, ako aj na úrovni členských štátov. Tieto zásahy by mohli vážne oddialiť uvedený rozhodovací proces a narušiť dialóg medzi Komisiou a členskými štátmi.

13. Komisia nekonštatovala existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001, ktorý by odôvodňoval zverejnenie požadovaných informácií, pričom spresnila, že záujmy odvolateľky uvedené v jej žiadosti sú čisto súkromnej povahy. V danom prípade existoval prevažujúci záujem na tom, aby sa zabezpečilo prijímanie rozhodnutí bez akéhokoľvek vonkajšieho zásahu a zachovala sa atmosféra dôvery medzi Komisiou a nemeckými orgánmi. Komisia ďalej pripomenula, že veľkú časť požadovaných informácií už zverejnili nemecké orgány, a uviedla, že verejnosť preto mala prístup k hlavným informáciám o pláne bezodplatného harmonizovaného prideľovania emisných kvót.

14. Nakoniec Komisia spresnila, že ak by aj informácie požadované odvolateľkou boli informáciami o životnom prostredí, článok 6 nariadenia č. 1367/2006 neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by umožňovalo vylúčiť uplatnenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 1049/2001.

15. Po druhé, keďže požadované informácie poskytla Spolková republika Nemecko, Komisia na účely článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 požiadala o vyjadrenie uvedený členský štát, ktorý namietal proti zverejneniu týchto informácií. Tento členský štát odôvodnil svoju námietku odkazom na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 1049/2001. Spolková republika Nemecko predovšetkým tvrdila, že Komisia ešte neprijala rozhodnutie o dotknutých informáciách a že bol vyvíjaný veľký tlak na urýchlené prijatie rozhodnutia. Komisia považovala tieto dôvody *prima facie* za relevantné.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

16. Návrhom podaným na Všeobecný súd 31. októbra 2012 podala odvolateľka žalobu proti rozhodnutiu Komisie o zamietnutí prístupu.

17. V nadväznosti na prijatie sporného rozhodnutia odvolateľka upravila svoje žalobné návrhy, pričom sa domáhala zrušenia tohto rozhodnutia.

18. Na podporu svojej žaloby odvolateľka v podstate uviedla dva žalobné dôvody, ktoré sú založené po prvé na porušení článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 a po druhé na porušení článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.

19. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku zamietol žalobu ako nedôvodnú a uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

Návrhy účastníkov konania

20. Svojím odvolaním odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

21. Komisia navrhuje zamietnuť odvolanie a uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

Analýza odvolania

22. Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza dva odvolacie dôvody, ktoré sú založené po prvé na nesprávnom výklade článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 a po druhé na porušení článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

23. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložil dôvod zamietnutia prístupu uvedený v článku 4 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 príliš široko.

24. Odvolateľka uvádza, že Všeobecný súd dospel k nesprávnemu záveru, že orgán sa môže na tento dôvod zamietnutia odvolávať v prípade dokumentu, „ktorý sa vzťahuje na otázku, o ktorej tento orgán ešte nerozhodol“, a že teda jeho pôsobnosť nie je obmedzená len na dokumenty vyhotovené v rámci rozhodovacieho procesu orgánu verejnej moci, ale vzťahuje sa aj na „dokumenty, ktoré priamo súvisia s otázkami riešenými v uvedenom rozhodovacom procese“ (body 87 a 88 napadnutého rozsudku).

25. Odvolateľka tvrdí, že tento výklad založený na judikatúre, ktorá nepatrí do oblasti prístupu k informáciám o životnom prostredí, je v rozpore s cieľom Aarhuského dohovoru, čiže s cieľom zvýšiť transparentnosť rozhodovacieho procesu orgánov verejnej moci v záležitostiach životného prostredia a umožniť verejnosti tento proces ovplyvňovať. Podľa názoru odvolateľky nie je dôvod uvedený v napadnutom rozsudku, že treba zabezpečiť, aby administratívne postupy mohli nerušene úplne prebiehať, a chrániť ich pred vonkajším tlakom (bod 81 napadnutého rozsudku), v súlade s týmto cieľom.

26. Podľa názoru odvolateľky príslušné ustanovenie Aaarhuského dohovoru, čiže jeho článok 4 ods. 4 písm. a), nechráni celý administratívny postup, ale len dôvernosť v konaní. Pojem „konanie“ zahŕňa iba interný konzultačný a rozhodovací proces tohto orgánu, ktorý sa vzťahuje na meritórne rozhodovanie, s výnimkou skutočností, na základe ktorých tento proces prebieha a ktoré nie sú chránené. Samotná možnosť, že toto zverejnenie vyvolá otázky a výhrady, nemôže odôvodniť neposkytnutie prístupu k dokumentom, pretože tieto otázky a výhrady sú nerozlučne spojené s cieľom transparentnosti.

27. Komisia spochybňuje prípustnosť prvého odvolacieho dôvodu. Po prvé tvrdí, že nie je prípustné, aby sa odvolateľka v tomto štádiu odvolávala na údajný nesúlad nariadenia č. 1367/2006 s Aarhuským dohovorom. Po druhé uvádza, že ak by sa odvolateľka dovolávala požiadavky takého výkladu, ktorý by bol v súlade s uvedeným dohovorom, znamenalo by to, že uvádza nový dôvod, ktorý neuplatnila pred Všeobecným súdom.

28. Pokiaľ ide o vec samu, Komisia tvrdí, že výklad článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 prijatý Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku je správny. Komisia zastáva názor, že pojem „konanie orgánu verejnej moci“ uvedené v článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru sa neobmedzuje na poradný proces orgánov. Komisia sa domnieva, že hoci sa v takom dokumente, aký je predmetom sporného rozhodnutia, neuvádzajú interné porady orgánu verejnej moci, ale len to, čo slúžilo ako ich základ, prístup k tomuto dokumentu možno odmietnuť podľa článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru.

O prípustnosti

29. Komisia spochybňuje prípustnosť prvého odvolacieho dôvodu a tvrdí, že argumentácia založená na článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru predstavuje nový dôvod, ktorý bol po prvýkrát uvedený v štádiu odvolania.

30. Pripomínam, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že účastník konania nemôže v konaní pred Súdnym dvorom po prvýkrát uviesť dôvod, ktorý neuviedol v konaní pred Všeobecným súdom. V rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na preskúmanie toho, ako Všeobecný súd posúdil žalobné dôvody, ktoré boli pred ním prejednané. Toto obmedzenie sa však nevzťahuje na tvrdenia, ktoré predstavujú len rozšírenie argumentácie, ktorá už bola predložená na prvom stupni. [7]

31. V prejednávanej veci odvolateľka namietla pred Všeobecným súdom porušenie článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006, pričom tvrdila, že dôvody zamietnutia prístupu treba vykladať reštriktívne. Odvolateľka poukázala na účel nariadenia č. 1367/2006, ktorým je zabezpečiť vykonávanie Aarhuského dohovoru. Tvrdila, že dôvod uvádzaný Komisiou neumožňuje zamietnuť prístup k skutkovým informáciám, ktoré sa netýkajú rozhodovacieho procesu v užšom zmysle, ale týkajú sa len skutkového základu tohto procesu (pozri najmä body 41 a 86 napadnutého rozsudku).

32. V rámci prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka uviedla podobné tvrdenia a okrem iného poukázala na to, že výklad, ktorý obhajuje, vyplýva aj z článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru.

33. Podotýkam, že odvolateľka, ako vyplýva z tvrdení, ktoré uviedla na pojednávaní, sa neodvoláva na Aarhuský dohovor, aby napadla platnosť nariadenia č. 1367/2006, čím by sa skutočne zmenil rozsah sporu, ale dovoláva sa len požiadavky, aby sa toto nariadenie vykladalo v súlade s Aarhuským dohovorom.

7 — Rozsudok z 10. apríla 2014, Areva a i./Komisia (C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, body 113 a 114, ako aj citovaná judikatúra).

34. Keďže však odvolateľka namietla na prvom stupni porušenie článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006, ktorým sa vykonáva článok 4 Aarhuského dohovoru, Všeobecnému súdu prináležalo vyložiť uvádzané ustanovenie nariadenia so zreteľom na príslušné ustanovenia tohto dohovoru, podľa zásady výkladu v súlade s medzinárodným právom. [8]

35. Za týchto okolností sa domnievam, že tvrdenie založené na článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru je jednoducho rozšírením argumentácie, ktorú odvolateľka už uplatnila na prvom stupni a ktorá je založená na porušení článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.

36. Z toho vyplýva, že prvý odvolací dôvod je prípustný.

O veci samej

– Povinnosť výkladu v súlade s Aarhuským dohovorom

37. Aarhuský dohovor schválený rozhodnutím 2005/370 je neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Únie. Európska únia sa tým, že pristúpila k Aarhuskému dohovoru, zaviazala v rámci pôsobnosti práva Únie zaistiť prístup k informáciám o životnom prostredí v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru. [9]

38. S cieľom splniť tento záväzok normotvorca Únie prijal dva akty – smernicu 2003/4/ES [10] určenú pre členské štáty a nariadenie č. 1367/2006 týkajúce sa inštitúcií a ostatných orgánov Únie.

39. Keďže normotvorca Únie chcel prijatím týchto dvoch aktov zaistiť súlad práva Únie s Aarhuským dohovorom, pri ich výklade je namieste zohľadniť znenie a predmet tohto dohovoru. [11]

40. Ďalej podotýkam, že pri výklade týchto dvoch aktov – smernice 2003/4 a nariadenia č. 1367/2006 – treba zabezpečiť koherenciu v rozsahu, v akom sa nimi vykonávajú rovnaké ustanovenia Aarhuského dohovoru. Oprávnene sa možno domnievať, ak nie je výslovne stanovené inak, že normotvorca Únie mal v úmysle jednotne prebrať tento dohovor do práva Únie, tak na úrovni členských štátov, ako aj inštitúcií Únie.

41. Podotýkam, že účastníci konania s týmito úvahami súhlasili. Komisia vo svojom vyjadrení k odvolaniu predovšetkým pripustila, že uvádzaný dôvod zamietnutia treba vykladať z hľadiska článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru a v súlade s článkom 4 ods. 2 písm. a) smernice 2003/4.

– Pojem „konanie orgánu verejnej moci“

42. Článok 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru stanovuje možnosť odmietnuť prístup k informáciám o životnom prostredí, ak by ich zverejnenie nepriaznivo ovplyvnilo dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci, ak je táto dôvernosť upravená právom. Rovnaký [12] dôvod zamietnutia je stanovený v článku 4 ods. 2 písm. a) smernice 2003/4.

8 — Rozsudok z 10. septembra 1996, Komisia/Nemecko (C-61/94, EU:C:1996:313, bod 52). Pozri bod 39 týchto návrhov.

9 — Rozsudok z 19. decembra 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 35). Pozri v tomto zmysle tiež rozsudky z 22. decembra 2010, Ville de Lyon (C-524/09, EU:C:2010:822, bod 36), ako aj zo 14. februára 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, bod 30).

10 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 28. januára 2003 o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí, ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/313/EHS (Ú. v. EÚ L 41, 2003, s. 26; Mim. vyd. 15/007, s. 375).

11 — Pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o smernicu 2003/4, rozsudky zo 14. februára 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, bod 40), ako aj z 19. decembra 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 37).

12 — V článku 4 ods. 2 písm. a) smernice 2003/4 je použitý analogický výraz, a to „dôvernosť“ konania.

43. Treba konštatovať, že znenie týchto dvoch ustanovení sa vyznačuje určitými jazykovými rozdielmi. Pokiaľ ide o autentické znenie Aarhuského dohovoru, vo francúzskom jazykovom znení sa uvádza pojem „délibérations des autorités publiques“, zatiaľ čo v anglickom jazykovom znení je použitý výraz „proceedings [of public authorities]“, ktorý možno chápať v širšom význame.

44. Rovnako pokiaľ ide o smernicu 2003/4, v niektorých jazykových verziách je použitý výraz zodpovedajúci výrazu „konanie“, alebo dokonca výrazu „interné porady“ [13], zatiaľ čo v iných verziách sa v širšom zmysle uvádza dôvernosť konaní, prác alebo procesných činností orgánu verejnej moci. [14]

45. Na účely poskytnutia jednotného výkladu dotknutého ustanovenia, ktoré je obsiahnuté v Aarhuskom dohovore a aktoch, ktorými sa tento dohovor preberá do práva Únie, treba zohľadniť kontext a účel týchto aktov. [15]

46. Cieľom Aarhuského dohovoru a smernice 2003/4 je zabezpečiť zvýšený prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí, a to stanovením práva na prístup k nim ako všeobecnej zásady a obmedzením možnosti odmietnuť prístup na niekoľko osobitných a jednoznačne definovaných prípadov. [16] Tieto akty zakotvujú zásadu, podľa ktorej sa dôvody odmietnutia prístupu musia vykladať reštriktívne. [17]

47. So zreteľom na tento cieľ podľa môjho názoru nemožno vykladať pojem „konanie orgánu verejnej moci“ ako vzťahujúci sa na celé konanie pred orgánom verejnej moci. Takýto príliš široký výklad by neumožňoval ohraničiť rozsah dotknutého dôvodu zamietnutia a vyložiť ho reštriktívne.

48. Voľbu užšieho výkladu pojmu „konanie“, ako vyplýva najmä z francúzskeho jazykového znenia Aarhuského dohovoru, podľa môjho názoru potvrdzujú prípravné práce.

49. Analogické ustanovenie už bolo obsiahnuté v článku 3 ods. 2 prvom pododseku prvej zarážke smernice 90/313/EHS [18], ktorý slúžil ako vzor pri príprave Aarhuského dohovoru. Vo francúzskej jazykovej verzii smernice 90/313 bol použitý výraz „délibérations“ a rovnaký výraz bol prebratý do Aarhuského dohovoru. Tvorcovia tohto dohovoru sa teda rozhodli nenahradiť tento výraz všeobecnejším výrazom.

50. Podľa môjho názoru úzky výklad dotknutého dôvodu zamietnutia v tom zmysle, že tento dôvod je obmedzený na „interné“ porady orgánu, môže vychádzať aj z analýzy uvedenej v príručke na uplatňovanie Aarhuského dohovoru [19], ktorá predstavuje vysvetľujúci dokument relevantný pre výklad tohto dohovoru, aj keď nemá žiadnu právnu záväznosť. [20]

13 — Najmä nemecká (*Beratungen von Behörden*), francúzska a talianska jazyková verzia (*deliberazioni interne delle autorità pubbliche*).

14 — Najmä anglická, litovská jazyková verzia ([*valdžios institucijų*] *procesinių veiksmų konfidencialumas*), holandská jazyková verzia (*handelingen van overheidsinstanties*) a poľská jazyková verzia (*poufność działań organów władzy publicznej*). Španielske znenie smernice 2003/4 (*procedimientos de las autoridades públicas*) sa odchyľuje od oficiálneho prekladu dohovoru (*deliberaciones de las autoridades públicas*).

15 — V práve Únie sa má predmetné ustanovenie v prípade rozdielov medzi rôznymi jazykovými verziami vykladať podľa všeobecnej štruktúry a účelu príslušného právneho predpisu. Pozri najmä rozsudok z 9. apríla 2014, GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, bod 27).

16 — Odôvodnenie 16 smernice 2003/4.

17 — Článok 4 ods. 4 druhý pododsek Aarhuského dohovoru a článok 4 ods. 2 druhý pododsek smernice 2003/4.

18 — Smernica Rady zo 7. júna 1990 o slobode prístupu k informáciám o životnom prostredí (Ú. v. ES L 158, 1990, s. 56; Mim. vyd. 15/001, s. 402).

19 — Pozri Stec, S. A i.: *The Aarhus Convention: An Implementation Guide*. New York, Ženeva: Organizácia Spojených národov, 2000, s. 81. Podľa tejto príručky „Aarhuský dohovor nevymedzuje pojem ‚konanie orgánu verejnej moci‘, avšak podľa jedného z výkladov môže tento pojem znamenať konanie týkajúce sa vnútorných činností orgánu verejnej moci, a nie konanie orgánov verejnej moci vo vecných otázkach, ktoré sú v ich pôsobnosti“ (s. 74 francúzskej verzie) („*The Convention does not define ‚proceedings of public authorities‘ but one interpretation is that these may be proceedings concerning the internal operations of a public authority and not substantive proceedings conducted by the public authority in its area of competence*“). Rovnaké stanovisko je vyjadrené v druhom vydaní príručky (s. 86 anglickej verzie). Pozri dokument dostupný na internetovej stránke http://www.unece.org/environmental-policy/conventions/public-participation/aarhus-convention/key-guidance-material.html.

20 — Rozsudok z 19. decembra 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 38).

51. Domnievam sa preto, že pojem „konanie“ treba chápať tak, že sa týka len poradného štádia rozhodovacích procesov, ako naznačujú výrazy použité vo francúzskej jazykovej verzii Aarhuského dohovoru a v nemeckej, francúzskej a talianskej jazykovej verzii smernice 2003/4.

52. V tejto súvislosti poznamenávam, že Súdny dvor už mal príležitosť vyložiť článok 4 ods. 2 písm. a) smernice 2003/4 – aj keď z odlišného hľadiska – vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Flachglas Torgau [21].

53. Súdny dvor pri výklade podmienky, podľa ktorej musí byť dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci „ustanovená zákonom“, rozhodol, že táto podmienka predovšetkým vyžaduje, aby vnútroštátne právo jasne stanovilo rozsah pojmu „konanie“ uvedeného v článku 4 ods. 2 písm. a) smernice 2003/4, ktorý „odkazuje na záverečné fázy rozhodovacích procesov orgánov verejnej moci“ [22].

54. Hoci sa Súdny dvor v uvedenom rozsudku výslovne nevyjadril k rozsahu pojmu „konanie“, podľa môjho názoru z neho možno vyvodiť, že tento pojem musí byť jasne ohraničený a nemôže sa vzťahovať na celé konanie pred určitým orgánom.

55. Generálna advokátka Sharpston vo svojich návrhoch v tej istej veci usúdila – pričom zdôraznila rozdiely medzi jazykovými verziami –, že pojem „konanie orgánov verejnej moci“ by mal byť obmedzený len na vyjadrenia a diskusie o možnostiach politík v rámci rozhodovacích procesov. [23] Osvojila si teda reštriktívny prístup, ktorý v uvedenej veci podporovala Komisia a ktorý bol založený na francúzskej a nemeckej jazykovej verzii smernice 2003/4 [24].

56. V rozsudku vydanom v nadväznosti na rozsudok Flachglas Torgau [25], na ktorý sa odvoláva odvolateľka, Bundesverwaltungsgericht (spolkový správny súd, Nemecko) vyložil dotknutý dôvod zamietnutia tak, že je obmedzený na poradný proces ako taký, čiže na proces úvah v pravom zmysle slova, s výnimkou informácií, ktoré predstavujú skutkový základ prijatých rozhodnutí a ktoré sú chránené len vtedy, keď umožňujú vyvodiť z tohto poradného procesu jednoznačné závery. [26]

57. Navrhujem, aby Súdny dvor v prejednávanej veci použil v podstate rovnaký výklad. Takýto prístup umožní zaistiť súlad pri uplatňovaní toho istého dôvodu zamietnutia, ktorý je v zmysle Aarhuského dohovoru uplatniteľný tak na členské štáty, ako aj inštitúcie Únie.

58. Samozrejme, nie je vylúčené, že normotvorca Únie pri uplatňovaní právneho pojmu súvisiaceho s medzinárodným záväzkom zohľadní osobitosti fungovania Únie, ktoré sa môže líšiť od fungovania členského štátu. [27] Nechápem však, ako by takéto osobitosti mohli v prejednávanej veci odôvodniť výklad pojmu „konanie“, ktorý je odlišný od výkladu tohto pojmu vyplývajúceho zo smernice 2003/4.

59. Ako som už uviedol, článok 4 ods. 3 prvý pododsek nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 treba vykladať v súlade s článkom 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru.

21 — Rozsudok zo 14. februára 2012 (C-204/09, EU:C:2012:71).

22 — Rozsudok zo 14. februára 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, bod 63).

23 — Návrhy, ktoré preniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2011:413, bod 83).

24 — Návrhy, ktoré preniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2011:413, bod 81). V tejto veci nemecká vláda tvrdila, že výraz „konanie“ zahŕňa komunikáciu medzi jednotlivými oddeleniami, ale nezahŕňa údaje alebo štatistiky, ktoré sú základom tejto komunikácie a výsledných rozhodnutí.

25 — Rozsudok zo 14. februára 2012 (C-204/09, EU:C:2012:71).

26 — Rozsudok z 2. augusta 2012, 7 C 7.12, body 26 a 27 (ECLI:DE:BVerwG:2012:020812U7C7.12.0).

27 — Únia najmä so zreteľom na tieto osobitosti vo vyhlásení uloženom podľa článku 19 Aarhuského dohovoru uviedla, že „inštitúcie Spoločenstva budú uplatňovať dohovor v rámci svojich súčasných a budúcich predpisov o prístupe k dokumentom a iných príslušných predpisov práva Spoločenstva v oblasti, na ktorú sa vzťahuje dohovor“. Pozri tiež rozsudok zo 16. júla 2015, ClientEarth/Komisia (C-612/13 P, EU:C:2015:486, body 40 a 41).

60. Výnimku týkajúcu sa žiadostí o prístup k informáciám upravenú týmito ustanoveniami práva Únie treba teda chápať tak, že sa týka dôvernosti „konania orgánov verejnej moci“ a vzťahuje sa na informácie, ktorých zverejnenie by mohlo nepriaznivo ovplyvniť dôvernosť poradného procesu v rámci rozhodovacích procesov. Ako tvrdí odvolateľka, takýto úzky výklad apriórne vylučuje informácie, ktoré predstavujú len skutkový základ rozhodovacieho procesu.

61. Uvedomujem si, že tento výklad sa odchyľuje od znenia článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001, ktorý sa týka „dokumentu, ktorý orgán vypracoval pre vnútornú potrebu alebo ktorý orgán obdržal, vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol“ [28].

62. Je to tak preto, lebo normotvorca Únie sa pri vykonávaní Aarhuského dohovoru vo vzťahu k inštitúciám Únie prostredníctvom nariadenia č. 1367/2006 rozhodol neprebrať dôvody zamietnutia obsiahnuté v tomto dohovore, ale odkázať na nariadenie č. 1049/2001, v ktorom nie je použitá rovnaká terminológia. [29]

– Analýza zistení Všeobecného súdu

63. Výhrady uvedené odvolateľkou sa týkajú jednak bodov 80 až 82 a jednak bodov 87 až 89 napadnutého rozsudku.

64. V bodoch 79 až 85 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého transparentnosť a účasť občanov znamená možnosť uviesť výhrady a otázky týkajúce sa správnosti údajov, a teda riziko vznesenia týchto výhrad nemôže byť dôvodom zamietnutia prístupu k informáciám (bod 79 napadnutého rozsudku).

65. V tejto súvislosti Všeobecný súd rozhodol, pričom vychádzal z judikatúry týkajúcej sa článku 4 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1049/2001 [30], že uvedený administratívny postup si zaslúži väčšiu ochranu, lebo prístup k informáciám o tomto postupe by dotknutým osobám umožnil pokúsiť sa ovplyvniť konanie, a teda tieto administratívne postupy treba chrániť pred vonkajšími tlakmi, aby sa nenarušil riadny priebeh konania (body 80 až 81 napadnutého rozsudku).

66. Podotýkam, že túto právnu argumentáciu, ktorá v celom rozsahu platí v oblasti kontroly koncentrácií, ktorej sa týkal rozsudok Švédsko/MyTravel a Komisia [31] citovaný Všeobecným súdom, nemožno bez výhrad prebrať do oblasti prístupu k informáciám o životnom prostredí.

67. Ako správne zdôrazňuje odvolateľka, samotným cieľom Aarhuského dohovoru a legislatívnych aktov, ktorými sa tento dohovor preberá do práva Únie, je zaistiť väčšiu transparentnosť v správe a poskytnúť verejnosti prístup k informáciám v oblasti životného prostredia s cieľom dať jej možnosť vyjadriť svoje záujmy. [32]

68. V oblasti dotknutej Aarhuským dohovorom sa teda správny orgán nemôže odvolávať na možnosť predložiť výhrady a pokúsiť sa ovplyvniť rozhodovací proces ako na dôvod zamietnutia prístupu k informáciám.

28 — Druhý pododsek tohto istého odseku, na ktorý sa v prejednávanej veci nepoukázalo, sa týka prístupu k „dokumentu, ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád v dotknutom orgáne“.

29 — Niektorí autori v čase prebratia Aarhuského dohovoru podotkli, že nariadenie č. 1049/2001 obsahuje prvky, ktoré nie sú v súlade s uvedeným dohovorom. Pozri Krämer, L.: Access to Environmental Information in an Open European Society – Directive 2003/4. In: *College of Europe Research Papers*, 5/2003, s. 28.

30 — Rozsudok z 21. júla 2011, Švédsko/MyTravel a Komisia (C-506/08 P, EU:C:2011:496, body 86 a 87), ako aj návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott v tejto veci (C-506/08 P, (EU:C:2011:107, body 65 až 67).

31 — Rozsudok z 21. júla 2011 (C-506/08 P, EU:C:2011:496).

32 — Pozri deviate odôvodnenie Aarhuského dohovoru, odôvodnenie 1 smernice 2003/4 a odôvodnenie 2 nariadenia č. 1367/2006.

69. Z toho vyplýva, že pokiaľ Všeobecný súd konštatoval, že požadované informácie patria do oblasti, na ktorú sa vzťahuje Aarhuský dohovor a nariadenie č. 1367/2006, nemohol – bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia – vychádzať z úvahy založenej na inej oblasti činnosti Únie, podľa ktorej musí byť administratívna činnosť Komisie rovnako ako súdne konania [33] chránená, aby sa zaistil nerušený priebeh konania (bod 81 napadnutého rozsudku).

70. Okrem toho dôvod uvedený Všeobecným súdom v bode 82 napadnutého rozsudku, podľa ktorého si administratívna činnosť nevyžaduje taký široký prístup k informáciám ako zákonodarná činnosť, tiež nemožno uplatniť v oblasti, na ktorú sa vzťahuje Aarhuský dohovor. Cieľom tohto dohovoru je totiž zvýšiť transparentnosť najmä v kontexte administratívnej činnosti, pričom zákonodarná činnosť je z rozsahu jeho pôsobnosti vylúčená. [34]

71. Dôvody uvedené v bodoch 80 až 82 napadnutého rozsudku sú teda nezlučiteľné s cieľmi Aarhuského dohovoru a nariadenia č. 1367/2006 a porušujú zásadu reštriktívneho výkladu dôvodov zamietnutia prístupu k informáciám uvedenú v článku 4 ods. 4 druhom pododseku Aarhuského dohovoru a v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.

72. V bodoch 86 až 89 napadnutého rozsudku Všeobecný súd ďalej preskúmal tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého požadované informácie nepatria do pôsobnosti uplatneného dôvodu zamietnutia, lebo ich nemožno považovať za vzťahujúce sa na samotný rozhodovací proces, keďže sa týkajú len skutkového základu uvedeného procesu (bod 86 napadnutého rozsudku).

73. V tejto súvislosti Všeobecný súd s odkazom na článok 4 ods. 3 prvý pododsek nariadenia č. 1049/2001 zdôraznil, že orgán môže odmietnuť prístup k dokumentu „vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol“, pričom použitie tohto slovného spojenia podľa jeho názoru umožňuje uplatniť uvedené ustanovenie na dokumenty, ktoré sa priamo vzťahujú na otázky riešené v rozhodovacom procese (body 87 a 88 napadnutého rozsudku).

74. Všeobecný súd konštatoval, že tak to bolo v prípade sporných informácií, pretože sú to údaje, ktoré musia členské štáty poskytnúť Komisii, aby mohla stanoviť bezodplatné kvóty na emisie skleníkových plynov v súlade s článkom 11 smernice 2003/87 a článkom 15 rozhodnutia 2011/278/EÚ [35]. Uvedené informácie teda „priamo súviseli s otázkou skúmanou v rámci rozhodovacieho procesu“, čiže sa „vzťahovali k otázke, v ktorej ešte orgán nerozhodol“ (body 89 a 90 napadnutého rozsudku).

75. Poznamenávam, že úvahy, z ktorých vychádzal Všeobecný súd, nezohľadňujú skutočnosť, že výnimku týkajúcu sa žiadostí o prístup k dokumentom uvedenú v článku 4 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 1049/2001 treba vykladať – pokiaľ ide o oblasť, na ktorú sa vzťahujú Aarhuský dohovor a nariadenie č. 1367/2006 – reštriktívne a z hľadiska taxatívneho výpočtu dôvodov zamietnutia stanoveného týmto dohovorom.

76. Podľa článku 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak by jej zverejnenie nepriaznivo ovplyvnilo „dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci, ak je táto dôvernosť upravená vnútroštátnym právom“. Podľa môjho názoru treba tento dôvod zamietnutia chápať tak, že sa vzťahuje na poradný proces v rámci rozhodovacích postupov, a nezahŕňa celý administratívny postup. [36]

33 — V návrhoch citovaných Všeobecným súdom dospela generálna advokátka Kokott k záveru, že administratívne postupy, osobitne vo veciach kontroly koncentrácií, si podobne ako súdne konanie zaslúžia ochranu pred vonkajším tlakom. Pozri návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Švédsko/MyTravel a Komisia (C-506/08 P, EU:C:2011:107, body 65 až 67).

34 — Hoci sa normotvorca Únie rozhodol rozšíriť rozsah pôsobnosti uvedeného dohovoru aj na normotvornú činnosť Únie. Pozri článok 2 ods. 2 druhý pododsek Aarhuského dohovoru a odôvodnenie 7 nariadenia č. 1367/2006.

35 — Rozhodnutie Komisie z 27. apríla 2011, ktorým sa ustanovujú prechodné pravidlá harmonizácie bezodplatného prideľovania emisných kvót podľa článku 10a smernice 2003/87 (Ú. v. EÚ L 130, 2011, s. 1).

36 — Pozri bod 60 týchto návrhov.

77. So zreteľom na tento dôvod zamietnutia stanovený Aarhuským dohovorom je výklad článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001, ktorý použil Všeobecný súd v bodoch 87 až 90 napadnutého rozsudku, príliš široký, lebo sa potenciálne vzťahuje na každý dokument, ktorý sa vzťahuje k otázke, v ktorej ešte orgán verejnej moci nerozhodol. [37]

78. Všeobecný súd teda porušil zásadu reštriktívneho výkladu dôvodov zamietnutia uvedenú v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006, ako aj povinnosť výkladu v súlade s Aarhuským dohovorom. [38]

Predbežný záver

79. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody sa domnievam, že Všeobecný súd v bodoch 80 až 90 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho výkladu článku 4 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.

80. Podľa môjho názoru preto treba zrušiť napadnutý rozsudok, pričom nie je potrebné preskúmať druhý odvolací dôvod.

O dôsledkoch zrušenia napadnutého rozsudku

81. Podľa článku 61 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor Európskej únie v prípade, ak zruší napadnutý rozsudok, vydať v danej veci konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

82. Domnievam sa, že táto podmienka je v prejednávanej veci splnená.

83. Odvolateľka v konaní pred Všeobecným súdom v podstate založila svoj návrh na zrušenie sporného rozhodnutia na dvoch žalobných dôvodoch, pričom prvý z nich vychádzal z porušenia článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.

84. Z bodov 76 až 78 týchto návrhov vyplýva, že tomuto žalobnému dôvodu treba vyhovieť.

85. Ako správne uvádza odvolateľka vo svojej žalobe a úprave žaloby, ktoré podala na prvom stupni, Komisia porušila článok 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006, keďže sa domnievala, že na požadované informácie sa vzťahoval dôvod zamietnutia týkajúci sa rizika vážneho narušenia rozhodovacieho procesu Komisie.

86. Pokiaľ ide o žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí v zmysle článku 2 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 1367/2006, medzi účastníkmi konania nie je sporné, že tento dôvod zamietnutia sa musí so zreteľom na článok 4 ods. 4 písm. a) Aarhuského dohovoru chápať tak, že jeho cieľom je ochrana dôvernosti v konaní orgánu verejnej moci.

87. Komisia však v prejednávanej veci nepreukázala, ako by prístup k informáciám, ktoré jednoducho predstavujú skutkový základ jej budúceho rozhodnutia, t. j. k údajom, ktoré poskytla Spolková republika Nemecko a ktoré sú potrebné na stanovenie bezodplatných emisných kvót skleníkových plynov podľa článku 11 smernice 2003/87 a článku 15 rozhodnutia 2011/278, mohol nepriaznivo ovplyvniť poradný proces vzťahujúci sa na prijatie tohto rozhodnutia.

37 — Podotýkam, že v novšej judikatúre týkajúcej sa prístupu k informáciám o životnom prostredí Všeobecný súd prijal oveľa striktnejší výklad tohto ustanovenia nariadenia č. 1049/2001. Pozri rozsudok z 20. septembra 2016, PAN Europe/Komisia (T-51/15, neuverejnený, EU:T:2016:519, body 30 až 37).

38 — Pozri bod 39 týchto návrhov.

88. Úvahy Komisie uvedené v spornom rozhodnutí, ktoré sú založené na tom, že úplné poskytnutie uvedených informácií by verejnosti umožnilo položiť otázky alebo vzniesť výhrady k informáciám poskytnutým členskými štátmi, čo by mohlo ovplyvniť rozhodovací proces, oddialiť tento proces a narušiť dialóg medzi Komisiou a členskými štátmi, nie sú relevantné z hľadiska účelu nariadenia č. 1367/2006 a ani Aarhuského dohovoru, ktorých cieľom je zvýšiť transparentnosť administratívnej činnosti v oblasti životného prostredia.

89. Okrem toho v spornom rozhodnutí sa – v rozpore s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 – neuvádza, či sa požadované informácie vzťahujú na emisie do životného prostredia alebo nie, a nebol v ňom zohľadnený verejný záujem na zverejnení. [39]

90. Čo sa týka verejného záujmu, poukazujem na to, že jedným z cieľov prístupu k informáciám o životnom prostredí je zvýšiť povedomie verejnosti o otázkach životného prostredia a umožniť jej vyjadriť svoje záujmy. Ako však odvolateľka správne uvádza vo svojej replike v prvostupňovom konaní, prípadné informácie o možných chybách týkajúcich sa údajov členských štátov poskytnuté verejnosťou umožnia Komisii lepšie si plniť svoju úlohu stanovenú v článku 15 ods. 1 rozhodnutia 2011/278.

91. Nakoniec podotýkam, že je nepodstatné, že v prejednávanom prípade podal žiadosť podnik, ktorý sám využíva systém bezodplatných kvót. Právo prístupu k informáciám o životnom prostredí sa zaručuje každej fyzickej a právnickej osobe bez povinnosti preukazovať oprávnený záujem. [40] Prípadná existencia takéhoto záujmu je teda irelevantná. Okrem toho, hoci má odvolateľka ako príjemca kvót osobitný záujem na tom, aby boli informácie použité na stanovenie kvót presné, nie je vylúčené, aby sa tento záujem zhodoval s verejným záujmom na tom, aby Komisia prijímala rozhodnutia týkajúce sa životného prostredia na základe presných a aktuálnych informácií.

92. Preto treba vyhovieť prvému žalobnému dôvodu a zrušiť sporné rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhý žalobný dôvod založený na porušení článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.

93. V každom prípade toto posledné uvedené ustanovenie v prejednávanej veci nepredstavuje skutočne samostatný dôvod zamietnutia, ktorý by mohol odôvodniť zachovanie sporného rozhodnutia. Námietka Spolkovej republiky Nemecko podaná podľa článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 je totiž tiež odôvodnená ochranou rozhodovacieho procesu Komisie stanovenou v článku 4 ods. 3 prvom pododseku tohto istého nariadenia (bod 127 napadnutého rozsudku).

Návrh

94. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

— zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 11. decembra 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisia (T-476/12, neuverejnený, EU:T:2014:1059),

39 — V podobnej súvislosti, pokiaľ ide o prístup k informáciám týkajúcim sa predaja emisných kvót skleníkových plynov, pozri návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Ville de Lyon (C-524/09, EU:C:2010:613, body 69 až 74). Podotýkam, že článok 4 ods. 2 druhý pododsek smernice 2003/4 vylučuje možnosť uplatniť dôvernosť v konaní orgánov verejnej moci ako dôvod zamietnutia, ak sa žiadosť o prístup týka informácií o emisiách. Hoci nariadenie č. 1367/2006 takéto obmedzenie neobsahuje, pochybujem o tom, či Komisia môže v tom istom prípade účinne uplatniť tento dôvod, pretože členské štáty nemajú takú možnosť.

40 — Odôvodnenie 8 smernice 2003/4. Pozri rozsudky z 19. decembra 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 36), ako aj zo 6. októbra 2015, East Sussex County Council (C-71/14, EU:C:2015:656, bod 56).

— zrušil rozhodnutie Európskej komisie zo 17. januára 2013 (GestDem 3273/2012), ktorým sa zamieta úplný prístup k zoznamu predloženému Nemeckou spolkovou republikou Komisii v rámci konania o prideľovaní emisných kvót podľa článku 10a smernice 2003/87/ES, a

— uložil Európskej komisii povinnosť nahradiť trovy prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.